

Pedro Mañas

David Sierra Listón

Anna KADABRA

Perill a la mansió

Estrella Polar

Anna KADABRA

Perill a la mansió

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Anna Kadabra. Peligro en la mansión*

© del text: Pedro Mañas, 2024

© de les il·lustracions: David Sierra Listón, 2024

© de la traducció: Lara Estany, 2024

Disseny i maquetació: Endoradisseny

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2024

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: febrer del 2024

ISBN: 978-84-1389-740-0

Dipòsit legal: B. 921-2024

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraiïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Berrugues estofades, però si ets tu!

Perdona si t'he apuntat amb la vareta quan he sentit que venies. Ja sé que entre bruixots és de mala educació. Gairebé tant com volar sobre un pal de fregar. Però tenia una molt bona raó per fer-ho.

I és que, per un segon, t'he confós amb l'Oliver Dark.

No posis aquesta cara, que ni tan sols t'he
llançat un malefici!

De tota manera, ja m'estranyava veure l'Oliver
dins d'un llibre. Segur que es perdria entre tantes
pàgines.

A ell se li fan llargues fins i tot les etiquetes de
les pocions.

Doncs sí. Era de l'Oliver de qui fugia al
principi d'aquesta història. Però no perquè tornés
a ser un bandarria. De fet, es porta molt millor
des que va començar a estudiar màgia al nostre
club.

El que s'havia tornat... era un pesat. Més que
un gripopòtam amb indigestió.

I tot per culpa d'una notícia que havia publicat
el diari del poble.

I en primera plana!

—Oooh! —va exclamar el papa amb tristesa—.
Per fi se'ns jubila l'estimat senyor Zuchini.

Estimat i cascat. Encara que havia fet moltes coses pel poble, el tal Zuchini era més vell que l'ajuntament. I a ell no podien arreglar-lo amb maons.

El pobre parlava tan a poc a poc que trigava hores a inaugurar una simple font. Solia adormir-se enmig dels discursos, que acabaven sempre amb un concert de roncs. També li

tremolava el pols. Més que firmar documents, els convertia en quadres abstractes.

En fi, que es mereixia un bon descans. Per això es convocaven unes noves eleccions.

Bé, doncs la primera a presentar-s'hi va ser... la Samanta Dark.

Exacte, la mare de l'Oliver, ni més ni menys!

Pel que sembla, la seva família no en tenia prou amb ser la més rica del poble. També els encantava manar.

A mi tant me feia que la senyora Dark volgués ser alcaldessa. Per mi, com si s'apuntava a Miss Univers.

El problema és que l'Oliver va començar a comportar-se com el seu cap de campanya.

O sigui, va començar a empipar tots els veïns perquè la votessin.

Aleshores vaig adonar-me que hi ha una cosa
encara pitjor que un caçabruixes: una paparra!

En lloc d'escoltar, es passava les classes
gargotejant cartells de propaganda al seu
quadern. Després em clavava cops de colze des
del seu pupitre per ensenyar-me'ls.

A tots hi posava «BOTA SAMANTA», amb B.

O no sabia ortografia, o pretenia que la seva mare es posés a saltar.

—No sigueu cafres! —bramava a l'hora del pati—. Voteu la Samanta, o us cauran unes nafres!

Sí, això d'inventar-se rodolins també ho feia fatal. El Marcus i jo ens amagàvem en algun racó del pati per no sentir-lo.

Malauradament, hi havia una cosa que l'Oliver sí que feia bé: TROBAR-NOS.

—Ei, bruixicol·legues! —ens sorprenia de cop i volta—. Ja heu dit a casa que votin la meva mare?

Llàstima que no poguéssim utilitzar màgia a l'escola. L'hauria convertit en un lluç.

